

Akademie výtvarných umění v Praze,
Ateliér Grafika 2
Prof. Vladimír Kokolia
Hodnocení diplomové práce Julie Daňhelové

Nevím, jestli jsme Julii cokoli naučili. Julie jela přesně proti jednomu z našich klišé na Grafice 2: „výsledek je OK, ale ‚pozdě‘ – pro učení je pro nás tím hlavním vlastní průběh práce, nejvíc její začátek, a dokonce i to, co začátku předcházelo...“.

No a Julie se záviděníhodnou suverénností plodí jednu dokonalou (přinejmenším ve smyslu dokonanou, dotaženou, hyper-dokončenou) kresbu za druhou; kresby rovnou „provádí“, a nás staví před dokončenou věc, ke které jako učitelé už fakticky nemáme co dodat. A děje se tak po celou dobu jejího studia.

Julie dobře ví, že si na to vytrvale stěžujeme, žádné protiúkoly však nedaly nikdy smysl, a námi hlásaná „morální povinnost“: udělat během studia AVU přemet, a otočit se o 360 nebo 720 stupňů! – se prostě neodehrála.

Místo toho však dostáváme záviděníhodnou integritu, vzácné soustředění, vyšperkovanou vizualitu, vlastně nic neschází.

Nám jako učitelům ovšem zůstává pocit dluhu, povinnosti z naší strany nesplněné – a přitom „precizně splněného úkolu“ z Juliiny strany.

Ten úkol v širším smyslu jí ale zůstává; nedají se myslím jen průběžně vytvářet artefakty, jet na jistotu provádění, my sami jsme taky dílo, kreslíme se, vytváříme se, děláme pokusy a nesmysly, dopadáme všelijak. Julie by asi namítla, že tyhle psychologizmy ji samozřejmě nemíjejí, že je ale překonává, a ve výsledných obrazech je prostě nezobrazuje.

Grafika 2 zdědila po Janu Smetanovi pojem „dvojkolejnost“, tj. neprecizovat jen jednu „svou“ vymazlenou výrazovou polohu, ale najít si též svůj opačný, komplementární pól. Ten si člověk pak pěstuje třeba i jen pro sebe, nevystavuje ho veřejnosti, přesto to je zajisté funkční součást jeho díla. Zajímalo by mě, a asi by to mělo zajímat i Julii, co by takovým „opakem“ v jejím případě mohlo tak asi být.

Julie je dostatečně realistická na to, aby se nechala uchlácholit, a je snad možné, že ta „osobní vzpoura proti způsobu“ přece jednou proběhne, navenek možná i neviditelně, třeba bez zjevného přelomu v sofistikované vizualitě. A pokud ne, tak to pořád bude OK.

V této fázi jsem ovšem přesvědčen, že předložené věci jsou výjimečně kvalitní, a diplomovou práci Julie Daňhelové velmi rád doporučuji ke kladnému posouzení.

V Praze 8. června 2025

